

Hodnocení

Už je to nejméně dva týdny, kdy se zmínila přítelkyně, jejíž děti se učí doma, že jim musí napsat hodnocení, a mně to téma pořád leží v hlavě. Zdá se mi, že to musí být velice těžké. Představuji si, možná naprosto mylně, že by se takové hodnocení nemělo týkat jen vědomostí, ale mělo by obsáhnout také zájmy dítěte, jeho možnosti a schopnosti a dotknout se celé jeho osobnosti. Mělo by ho povzbudit, ale nepřeceňovat ho, jak dnes často v rodinách zvykem.

Vždycky se mi líbilo ve Vlastním životopise Agáty Christie, jak viktoriánská generace příbuzných v čele s neschetnými tetičkami dokázala na schopnosti dětí v rodině hledět realisticky. Jak si dokázali přiznat, že jejich James není žádné lumen a nenutili ho ke studiu či k povolání, ke kterému neměl nejmenší vloh, ani chuti.

Přitom je nesmírně důležité najít pro sebe činnost, která mě dokáže těšit a uspokojit, kterou budu dělat s radostí a která pro mě bude nejen zaměstnáním, ale hlavně životní náplní. Přijít na to, co je pro mě to pravé, není vůbec jednoduché, zvláště když do dětí rodiče projektují své sny a nenaplněné ambice, nebo když je pro ně úspěch dětí otázkou prestiže. Přičemž tím úspěchem pro ně není to, že je dítě spokojené, ale že je na té které škole.

Většinou děti hodnotí škola pomocí známek. Jak by ale to hodnocení vypadalo, kdybychom ho měli napsat my sami, stejně jako ho píše ona přítelkyně? Hloubku znalostí asi většinou rodiče ohodnotit nedokážou, ale možná o to ani v první řadě nejde. Možná by stálo za to se zamyslet, jestli se dítě to či ono učí rádo, a jestli ne, tak proč tomu tak je.

Možná bychom takhle mohli zkusit ohodnotit i sami sebe. Co nám jde a co ne. Co nás baví a co je pro nás otrava. A když je to otrava, musíme to dělat? Co nás dobíjí a co nás vysává? Musíme se nechat vysávat? Můžeme to nějak změnit? A když ne, můžeme od toho odejít, utéct?

Máme nějaké sny, touhy a přání? Proč zůstávají touhami? Co můžeme udělat pro to, aby se nám splnily?

Možná máme pocit, že děláme všechno, co se po nás chce, co si myslíme, že se po nás chce, a přesto nejsme spokojeni a cítíme se unaveni a nenaplněni. Možná máme pocit, že víc dáváme, než se nám vrací.

Ale je jen na nás, zda to tak bude dál. Jen se musíme dokázat dobře ohodnotit.

Jen se musíme přestat bát se ohodnotit dobře.

Vyšlo na Zvířetníku 28.6.2018

http://neviditelnypes.lidovky.cz/vysvedceni-hodnoceni-0t1-/p_zviretnik.aspx?c=A180627_2119_13_p_zviretnik_kosa

{fshare}